

CHƯƠNG 66

Hung Đồ Xuất Hiện

B

ấy giờ đã khoảng canh tư, Thuần Vu Thông vừa nghi hoặc vừa buồn bã nhẹ bước vào thư phòng. Bốn bề tịch mịch không một âm thanh, hình như chuyện xảy ra trong địa lao vừa rồi chưa hề ai phát giác.

Chàng ngồi khoanh chân nhắm mắt suy nghĩ. Chàng mong tìm ra ai là người cứu Thượng Quan Tố và mong biết nguyên nhân sự mất tích của Vô Vi Tử nhưng dù nghĩ thế nào đi nữa chàng vẫn không tìm ra sự thực.

Thời gian mơ mơ hồ hồ qua mau, không lâu trời đã sáng bạch. Hốt nhiên bên ngoài tiểu viện có tiếng chân xao động. Vào phòng chàng chính là hai tên tiểu đồng hôm qua. Hai tên ấy ân cần mang đến nước rửa mặt, trà và cơm sáng. Khi chúng vừa định đi ra, Thuần Vu Thông níu một tên lại hỏi:

- Ta có việc này muốn hỏi người.

Tên tiểu đồng bình thản cười tươi:

- Xin công tử cứ hỏi!

- Đêm qua các người ngủ ở đâu?

- Trong phòng ở tiền viện.

- Sáng hôm nay đã gặp Chuởng môn nhân chưa?

- Đương nhiên có gặp, chính Chuởng môn nhân sai đem cơm sáng cho công tử...

- Đêm hôm qua các người không biết có việc gì chứ?

- Không hề, có việc gì thưa công tử?

Chàng không hỏi được đầu mối gì liền xua tay:

- Không có gì, các người đi đi.

Hai tiểu đồng thi lễ rút lui. Thuần Vu Thông rửa mặt mũi xong, nhưng không dám ăn cơm vì sợ lão gian hoạt Thượng Quan Thụy Kỳ hạ độc trong ấy. Không lâu sau, Thượng Quan Thụy Kỳ hớn hớn hờ hờ bước vào Thuần Vu Thông ngăm

quan sát sắc diện lão, chỉ thấy lão vẫn như thường, mười phần thung dung cười nói:

- Đêm qua công tử ngủ ngon chứ?

Chàng âm trầm không đáp vào câu hỏi ấy:

- Lệnh ái đã về chưa?

Thượng Quan Thụỵ Kỳ hơi chau mày:

- Vẫn chưa, nhưng lão phu đã sai người đi đón tiểu thư rồi, có lẽ chút nữa cũng về tới nơi.

- Hay lắm...! Hôm nay Chưởng môn định làm gì?

Thượng Quan Thụỵ Kỳ vẫn chau mày:

- Lão phu đã dặn Tổng quản giải tán đồ chúng, đợi tiểu nữ về đây sẽ nói chuyện dài với công tử, kế hoạch sau này... là có ý hoàn thành về hôn nhân giữa tiểu nữ với công tử, sau đó giải tán đồ chúng hủy bỏ Tứ Minh Bảo, bao nhiêu khổ tâm của lão phu sẽ coi như giải quyết, rửa tay an tâm ẩn cư.

Thuần Vu Thông mỉm cười:

- Đa tạ Chưởng môn quan tâm, nhưng hãy đợi Thượng Quan cô nương về rồi hãy tính.

Thượng Quan Thụỵ Kỳ có ý thăm dò:

- Thế sao... công tử có muốn ở trong thư phòng này chờ tiểu nữ...?

- Không! Tại hạ đã đổi ý, muốn đến tiền sảnh vừa đàm luận với Chưởng môn vừa đợi lệnh ái trở về...

- Tiền sảnh lắm tai mắt người ngoài, công tử...

Chàng ngắt lời:

- Bây giờ tại hạ không cần thiết che giấu sự có mặt nữa.

Thượng Quan Thụỵ Kỳ lấy làm lạ:

- Vì sao vậy công tử?

Chàng bí mật:

- Vì Vô Vi Tử có lẽ không đến đây nữa việc gì tại hạ phải giấu thân phận?

Nét mặt Thượng Quan Thụỵ Kỳ hơi lộ vẻ bất an nhưng rồi lão liền trấn định, mỉm cười:

- Nếu vậy xin mời công tử.

Sau đó, lão dẫn đầu đưa chàng đến tiền sảnh. Tiền sảnh là chính sảnh của Tứ Minh Bảo, bất luận chiêu đãi thân hữu hay tiếp đón tân khách đều tổ chức ở đây, trong sảnh bày trí cực kỳ hoa lệ hoành tráng. Sẵn có mấy nô bộc trong sảnh, diện sắc tên nào cũng trầm trọng không dám nói cười.

Thuần Vu Thông thần nhiên ngồi xuống không nói một lời. Chàng đã có chủ ý giữ chân Thượng Quan Thụy Kỳ ở lại đây xem lão có hành động ra sao. Thời gian dần dần trôi qua không bao lâu đã quá trưa, đương nhiên vẫn chưa thấy Thượng Quan Tố trở về.

Thượng Quan Thụy Kỳ ngồi không yên, lúc thì đứng lên nhìn ra phía ngoài, lúc thì bần khoản đi lui đi tới nét mặt đầy vẻ lo âu. Mặc lão, chàng vẫn ngồi an nhiên không nói một lời. Thượng Quan Thụy Kỳ cuối cùng hết nhẫn nại, lão cười nói với chàng:

- Thực là việc lạ, tại sao tiểu nữ vẫn chưa về?

Thuần Vu Thông mỉm cười thần bí:

- Vâng, đúng là việc lạ!

Thượng Quan Thụy Kỳ nôn nóng, thăm dò:

- Mời công tử cứ ngồi đây, lão phu đi phái người tới đó thử xem sao.

Chưa dứt lời lão đã định bước ra, Thuần Vu Thông níu tay lão lại:

- Việc này không cần Chuởng môn phải bận tâm, cứ gọi bất cứ ai truyền lệnh cũng được mà!

Sắc mặt Thượng Quan Thụy Kỳ lúc xanh lúc hồng, lão ấp úng:

- Công tử nói... cũng có lý!

Lão trầm giọng quát ra ngoài:

- Người đâu!

Một tên lão bộc ứng tiếng chạy vào cung thân:

- Chuởng môn nhân có gì dạy bảo?

- Hãy sai hai tên nô bộc đến Thùy Liễu thôn thúc giục tiểu thư mau về.

Lão bộc ấy sợ hãi nhìn Thuần Vu Thông một cái rồi vội cúi đầu:

- Vâng! Vâng... lão nô xin đi...

Lão vội chuyển thân ra liền. Trong tiền sảnh lại rơi vào tĩnh mịch, Thuần Vu Thông vẫn thung dung ngồi im trên ghế chẳng mở lời nói năng. Thượng Quan Thụy Kỳ đã mấy lần định sai gia nhân chuẩn bị cơm rượu nhưng đều bị chàng ngăn trở, chàng lấy lý do nhất định phải chờ Thượng Quan Tố trở về mới cùng dùng bữa với nàng.

Đột nhiên xảy ra một việc. Chỉ thấy một tên lão bộc run rẩy bước vào tiền sảnh cung thân thi lễ:

- Lão nô bái kiến Chưởng môn nhân.

Thượng Quan Thụy Kỳ quát:

- Có việc gì?

Lão nô run lập cập:

- Có khách đến ngoài Bão xin bái kiến.

Thượng Quan Thụy Kỳ tức giận:

- Lão phu đã dặn rồi, hôm nay lão phu không tiếp khách nào cả.

Lão bộc lúng túng:

- Nhưng vị khách này không chịu đi, nhất định đòi gặp Chưởng môn nhân, vả chăng vị ấy hình như đang thụ thương được hai lão nhân đỡ đỡ. Hai lão nhân này thái độ rất hung hăng nằng nặc đòi gặp Chưởng môn bằng được mới thôi.

Thượng Quan Thụy Kỳ chau mày:

- Là bọn người nào vậy?

Thuần Vu Thông vội tiếp lời:

- Vị khách ấy hình dạng ra sao?

Lão bộc ấp úng:

- Dạ... dạ...

Lão lúng túng như không dám mô tả. Thuần Vu Thông nhìn sang Thượng Quan Thụy Kỳ:

- Chưởng môn cho lão nói rõ thử xem!

Thượng Quan Thụy Kỳ đành chiều chàng:

- Người cứ nói đi chớ ngại.

Cuối cùng lão bộc nói:

- Là... một vị đạo trưởng!

- A...!

Thuần Vu Thông vừa kinh dị vừa vui mừng, còn sắc diện Thượng Quan Thụy Kỳ trắng bệch như xác chết. Chàng đứng bất dậy:

- Truyền lệnh Chưởng môn nhân, mời y vào!

Tên lão bộc vẫn đứng yên trong lúc Thuần Vu Thông bước mau ra về hướng cổng Bảo. Quả nhiên, có một lão đạo tuổi bảy mươi đứng trước cổng Bảo, diện sắc lão trắng như giấy hình như đang thụ thương thật. Hai bên người lão là hai lão nhân đều vào khoảng sáu mươi vẻ mặt đang giận dữ và rất lạ lùng là cả hai chẳng có một tí râu nào, đầu được tẩm khăn xanh che kín, mặt lại bịt khăn cũng màu xanh vừa nhìn qua giống như hai tên hoạn quan trong cung cấm.

Thượng Quan Thụy Kỳ cũng bước theo chân chàng tới nơi nhưng lão dừng cách xa ba trượng. Thuần Vu Thông đưa mắt quét ngang rồi nhìn Thượng Quan Thụy Kỳ cười lạnh lẽo:

- Vị đạo trưởng này thành tâm đến bái kiến Chưởng môn nhân, có lẽ các vị chưa quen nhau chăng?

Sắc mặt Thượng Quan Thụy Kỳ trắng bệch, cuối cùng lão nghiêng rằng trèo trẹo:

- Lão... là Vô Vi Tử, sư thúc của lão phu!

Thuần Vu Thông có cảm giác máu huyết sôi lên sùng sục cơ hồ muốn bất tỉnh vì cuối cùng chàng đã gặp được hung đồ giết chết mẫu thân chàng và là kẻ thù bất cộng đới thiên. Ngoài mặt chàng vẫn trấn định mỉm cười:

- Đạo trưởng đang bị sao đó, bệnh chăng? Hay bị thương...?

Chàng chuyển nhìn hai lão nhân hoạn quan:

- Nhị vị liên hệ với Vô Vi Tử đạo trưởng?

Vô Vi Tử cười khan một tiếng, nói với Thượng Quan Thụy Kỳ:

- Nghe nói mười hai môn nhân đều bỏ mạng đúng như vậy chăng?

Thượng Quan Thụy Kỳ âm hiểm đáp.

- Không sai, chỉ còn... một mình ta sống sót.

Vô Vi Tử cười lớn một tiếng:

- Không sao...

Thanh âm của lão chỉ có khí mà không có lực, rõ ràng đã bị nội thương trầm trọng. Thượng Quan Thụy Kỳ nhướng mày:

- Sự thúc bị sao vậy? Còn hai vị này...

Vô Vi Tử lắc đầu:

- Không cần hỏi nhiều... chúng ta nhận thua đi thôi!

Thuần Vu Thông lấy làm kỳ quái, theo tình hình trước mắt, Vô Vi Tử đang bị hai lão nhân uy hiếp, nhưng hai lão nhân này là ai, vì sao chàng không nhận ra được lai lịch môn phái họ? Thượng Quan Thụy Kỳ không nói một lời, hiển nhiên lão cũng sẵn biết nên làm gì. Thuần Vu Thông nghiêng rằng:

- Vô Vi Tử, lão biết ta là ai?

Vô Vi Tử gật đầu:

- Có lẽ người là Thuần Vu Thông!

Thuần Vu Thông cười lớn:

- Huyết án năm xưa ở Thuần Vu Sơn Trang, phải chăng lão đã hạ độc thủ mầu thân ta trước?

Vô Vi Tử cúi đầu:

- Sự thể đã đến hôm nay bản đạo đâu còn gì để phủ nhận nữa?

Thuần Vu Thông nghiêng rằng:

- Thế ư? Tại sao lão lại nỡ độc thủ?

Vô Vi Tử than dài:

- Vì thân mầu người có cất giữ một miếng ngọc tròn...

Thuần Vu Thông ngạc nhiên:

- Miếng ngọc tròn nào?

Chàng lập tức nhớ lại lời Thượng Quan Thụy Kỳ đã nói tới miếng ngọc tròn do thân mầu chàng cất giữ. Vô Vi Tử trầm giọng:

- Miếng ngọc ấy trên mặt có vẽ bản đồ chỉ rõ chỗ cất giấu Tiên Cơ Bảo Khố. Người đời tuy biết có Tiên Cơ Bảo Khố, nhưng chẳng ai biết phải chiếm được miếng ngọc nọ mới tìm ra nơi cất giấu, chỉ có bản đạo biết nó đang do thân người giữ, thế nên bản đạo suất lãnh mười hai sư diệt đến cướp Thuần Vu Sơn Trang, nào ngờ thân người đã chặt miếng ngọc ra làm hai, một nửa giấu

trong người, một nửa chôn trên núi Thái Nhạc, vì vậy bản đạo coi như tổn công vô ích...

Lão cười khổ nói tiếp:

- Kỳ thực, bảo vật được hay mất đều do mệnh trời đã định, các người tuy chẳng có miếng ngọc nào mà vẫn tìm được Tiên Cơ Kỳ Thư!

Thuần Vu Thông oán hận ngút trời:

- Vì muốn đoạt miếng ngọc mà lão nữ lấy máu nhuộm cả Thuần Vu Sơn Trang!

Thần sắc Vô Vi Tử thâm trầm:

- Trừ miếng ngọc ấy, ta cũng còn mối hận...

Chàng ngạc nhiên:

- Còn mối hận nào nữa?

Vô Vi Tử từ từ đáp:

- Khi phụ mẫu người còn tại thế vốn là bằng hữu của ta, khi ấy có lẽ người chưa ra đời. Vì ta lỡ gây ra lỗi lầm, phụ mẫu người mới dứt tình với ta và chặt đứt của ta một ngón tay!

Vừa nói vừa giơ bàn tay tả ra, quả nhiên chỉ còn bốn ngón. Thuần Vu Thông lạnh lùng:

- Đó là vì tội của lão chăng?

Vô Vi Tử thở dài:

- Không sai, ta giết lầm một phụ nữ!

Thuần Vu Thông nghiêng răng:

- Mối thù phụ mẫu không thể đội trời chung. Vô Vi Tử, thương thế lão nặng không?

Vô Vi Tử cười gượng:

- Chẳng lẽ người muốn giao thủ với bản đạo để báo thù cho mẫu thân người?

- Ta tìm người đã quá lâu rồi, hôm nay gặp đây há lại bỏ qua?

Vô Vi Tử cúi đầu:

- Tốt lắm, bất quá, chẳng cần người phải động thủ đâu.

Lão chuyển qua Thượng Quan Thụy Kỳ, quát to:

- Còn đợi gì nữa, chúng ta hãy tự xử đi thôi!

Thuần Vu Thông gầm lên:

- Thượng Quan Thụy Kỳ chưa đến nỗi đại ác, chỉ cần lão hối cải, có thể miễn chết... Vô Vi Tử, nể lão đang trọng thương, ta cho lão tự xử!

Vô Vi Tử cười lớn:

- Rất tốt, không ngờ ta có chí tranh hoành thiên hạ nay lại bị kết quả thế này!

Lão chuyển mình quát to:

- Các người chưa buông ta ra ư?

Hai lão nhân đứng kẹp hai bên lão giật mình nhất thời buông lỏng tay, nào ngờ hai lão vừa buông lỏng tay, Vô Vi Tử chuyển thân chớp nhoáng bắn ra bốn phía một nắm ám khí ánh lên sáng lòa. Lão Vô Vi Tử quả là siêu phàm, tuy đang bị trọng thương nhưng thủ pháp bắn ám khí vẫn nhanh đến nỗi mọi người đều ngẩn mặt thất sắc.

Thuần Vu Thông kinh hoảng, trong lúc vội vàng cấp bách chàng phát liên song chưởng chấn động tới. Chưởng song quấn lấy ám khí đồng thời với mấy tiếng rú thê thảm cất lên, chớp nhoáng trước mắt đã bày ra cục diện thê thảm.

Vô Vi Tử bị chưởng lực của chàng chấn động văng ra hai trượng tay chân gãy vụn thân thể nát bấy chết ngay tại chỗ, nhưng nắm ám khí do Vô Vi Tử bắn ra cũng đã ghim đúng Thượng Quan Thụy Kỳ và hai lão nhân uy hiếp Vô Vi Tử.

Thuần Vu Thông vẫn còn kinh hoàng vội vàng đỡ hai lão nhân dậy tra xét thương thế. Cả hai đều bị ám khí bắn trúng yết hầu và tim đúng các bộ vị trí mạng, còn Thượng Quan Thụy Kỳ chẳng khác gì, lão không tránh khỏi ám khí của Vô Vi Tử.

Đồng thời Thuần Vu Thông cũng phát giác ra loại ám khí này là Ngũ Âm Đoan Hồn Đình cực độc, ba nạn nhân chỉ còn co giật vài cái rồi chết hẳn.

Chàng càng kinh hoàng hơn khi phát hiện hai lão nhân lại là nữ cải nam trang và lập tức chàng nhận ra liền đó chính là Tả, Hữu nhị vệ của Bạch Vân Lão Lão. Chàng càng kinh dị cùng cực, đồng thời chàng cũng sức tỉnh ngộ là Bạch Vân Lão Lão đã sai môn nhân cứu Thượng Quan Tố, điều ấy quyết không sai. Tại sao Lão Lão lại làm như thế?

Chính lúc Thuần Vu Thông đang ngơ ngẩn, hốt nhiên có nhiều tiếng chân vọng lại, một loạt nhân ảnh phi thân đến. Chuyển đầu lại nhìn, chỉ thấy đó là Bạch Vân Lão Lão và bốn tỳ nữ và khá đông cao thủ Bạch Vân Cung, chàng càng hân hoan khi thấy Thượng Quan Tố cũng có mặt trong đám người ấy. Thuần Vu Thông vội thi lễ với Bạch Vân Lão Lão:

- Bái kiến lão tiền bối...

Rồi vội quay lại Thượng Quan Tố:

- Tố muội...

Nhưng sắc mặt Thượng Quan Tố đang kinh hoàng:

- Gia gia đâu rồi?

Thuần Vu Thông lo ngại không yên, không biết phải hồi đáp ra sao, nhất thời đành ngẩn mặt. Thượng Quan Tố đã nhìn thấy thi thể Thượng Quan Thụy Kỳ, nàng nháy đến khóc òa, Thuần Vu Thông không biết phải làm sao cho phải vì nhất thời khuyên nàng không được mà không khuyên nàng cũng chẳng xong. Đồng thời Bạch Vân Lão Lão cũng nhìn thấy thi thể của Tả, Hữu nhị vệ, lão bà cảm thương buột miệng:

- Thương thay chúng theo ta đã lâu nay lại chết không minh bạch...

Thuần Vu Thông vội bước tới:

- Lão tiền bối, nhị vị ấy...

Bạch Vân Lão Lão bi thương:

- Nếu không có hai thủ hạ ấy của ta hạ thủ bắt giữ Vô Vi Tử ở Tam Quan trấn, chưa chắc người đã dễ báo thù cho phụ mẫu. Ôi! Không ngờ họ chết thảm đến thế!

Thuần Vu Thông cúi đầu:

- Là vì văn bối quá sơ ý, không kịp...

Chàng chưa hết câu đã nghe Thượng Quan Tố khóc rống:

- Gia gia! Cha chết thật oan khổ... nữ nhi từng thề sẽ bảo vệ cha, ngờ đâu cha đã chết...

Thuần Vu Thông vội bước đến cạnh nàng an ủi:

- Tố muội... Tố muội...

Nhưng Thượng Quan Tố vẫn khóc ngất không ngó gì đến chàng. Đang lúc chàng vô cùng lúng túng bỗng thấy ba nhân ảnh phi thân tới Tứ Minh Bảo.

- o O o -